

BELLA ISTVÁN

Apám (Él még szívemben)

*Él még szívemben robosztus alakja,
s a villanó fényű emlékparázs
feléleszti úgy egy-egy pillanatra
testét, mit elrabolt a hamvadás.*

*S bár teste lenn a lövészárokszálen
szétszapott karral fekszik valahol,
ujjának selymét mégis újra érzem,
ha napsugár arcomon kóborol.*

*S ha macskatalpon földreszáll az alkony,
s falumban halkán fel-felver a csend,
konduló hangját újra-újra hallom,
harangzúgásokban fülemben cseng.*

*Ha villámostor susterog az égen,
viharszekéren itt az aratás,
kaszája villan fenn a villámfényben,
s villámsújtottan dől le rend, kalász.*

*Alakja így él, így ég a lelkemben,
a kasza szinte égig ér kezében,
a villám villan, s mintha búza lenne,
az esőcseppek peregnék fehéren...*

Sárkeresztúr, 1956. február 16.

Csak a foszlánya lettem

*Az évek elmosnak majd, akár a víz a partot,
szavak foszlányát lengetem, mint szél a virágharangot.
Agyamban, mint az árnyék, kinyujtóznak az álmok,
s egy jeges kéz lesimít arcomról minden ráncot,
s ha már a földre estem, s minden izmom elernyed,
s nem lebben úgy hajam, mint szélkuszált lebernyeg,
s ajkamon nyirkos ujjal viaszt érlel az ősz, míg
lassan lilává festik homlokomnak redőit...
Úgy múlok el, mint minden: virágszívű harangok,
galambok pihegése, érzem, a hulla-foltok
már az arcomra kúsztak, már az ölemben hulltak,
csak a foszlánya lettem egy égi gondolatnak,
s úgy elmosnak az évek, akár a víz a partot,
foszlányéletem lengetem, mint szél a virágharangot...*

1957

Hatvan év

*Mint aki rossz fát tett a tűzre.
Rajtakaptál hát, Istenem.
Köröttem hatvan év lángja, üszke.*

Ígérem, többet nem teszem.

2000